

woordig heet; maar overigens.... Nu ja; maar.... Hij hield daar toch niet van, want....

Neen, neen, daar kon hij zich nu niet in verdiepen! Later, later.... als hij alleen was. Hij wilde eerst praten, heel gewoon praten. Siria keek scherp en mocht niet merken, dat er iets buitengewoons bij hem omging.

Waarover dan gepraat? De gedachten warrelden nog zoo raar door zijn brein.

De uniform deed zijn antimilitarisme een onderwerp aan de hand. Op schertsenden toon begon hij uit te weiden over het al te gemakkelijke leven van den soldaat in vreedestijd. Dure houkindertjes, die bovendien worden verwend. Voor alle mogelijke uitspanningen, om niet te zeggen uitspattingen, hebben zij den tijd. Dat een regeering om hunnentwil geen oorlog verklaart, is te begrijpen; maar zij moesten veel meer exerceeren, liefst bij nacht en slecht weer. Vooral behoorden zij te bivouakeeren, net als in den krijg. Dat zou hen harden!

„Maar laten wij eerst een glas toddy nemen! Wil u?”

„Mijnheer Blank, een toddy om het genot te verhoogen van een discours met iemand, die zoo rond voor zijn meening durft uitkomen en zoo volkomen het recht heeft er een eigen meening op na te houden, dat is, op het gevaar af van indiscreet te worden, meer, dan ik weigeren kan.”

Daar was 't weer: dat onaangename gevoel van voor den gek te worden gehouden. Waarom antwoordde Siria met zoo'n overdreven compliment op een plagend bedoeld verwijt? Hij had heen moeten gaan, of op denzelfden gekscherenden toon replicceeren. Het speet Blank nu het militaire bestaan met een paradox te hebben aangevallen. Dat was weer een onhandigheid geweest, want hij hield niemendal van paradoxen. In zijn ambtelijk leven maakte hij zich bijna nooit, te huis en in de wereld veel te dikwijls aan dergelijke onhandigheden schuldig. Natuurlijk niets anders dan een restantje van verlegenheid. Wel gek op zijn leeftijd!

Zijn trek in een praatje was al weer weg en op een nijdigen toon, dien hij te vergeefs door een lachje poogde te verzachten, zei hij:

„Kom, kom, mijnheer Siria, de zaken, waarover ik mij een meening mag aanmatigen, kunnen u niet hard interesseeren.”

„Homo sum; nihil humani a me alienum puto. Ja, ja, mijnheer Blank, ik ken ook een paar woorden Latijn. U denkt, dat ik alleen belang stel in romans; maar ik verzeker u, dat mij alles, zelfs de rechtswetenschap zou interesseeren, als ik maar den tijd had mij er in te verdiepen en....”

Een phrase dacht Blank om die hatelijkheid van „zelfs de rechtswetenschap” te kunnen plaatsen en hij gromde.

„Den tijd!”

„Ja zeker. U weet niet hoeveel tijd zoo'n tuchteloos, loszinnig mensch, als ik ben, door de vingers glipt?”

Emma brak het gesprek af.

Nadat zij in het vuur gepookt en de cognac-flesch met toebehooren op tafel